

Ἡ Βοσκοπούλα

Μὲ πλήσια προθυμιὰ κι' οἱ δυὸ κινοῦ-
με,
τὸ σπήλιον ἐσπουδάσαμε νὰ βρούμε·
τὰ χέρια ἐνοῦς τ' ἄλλου μας ἐκρατοῦ-
μαν,
πασίχαροι τῇ στράτα ἐπορπατοῦμαν.

Τῇ στράτα πορπατοῦμαν ς' περβολάκι
βρίσκω βαγιὰ καὶ κόφτω ἓνα κλαδάκι·
κάνω γοργὸ πιτῆδειο δακτυλίδι,
δίδω το αὐτῆς κι' ἐμένα αὐτήνη δίδει.

Μὲ τὰ παιγνίδια ἐπηαίναμε τῇ στράτα,
τὰ δέντρη ἦτον λούλουδα γεμάτα·
ἐπέφτασιν οἱ ἀνθοί, ἐπεριχοῦσα,
τὰ κάλλη τῆς ἀφέντρας μου ἐπλουμοῦ-
σα.

Ἐλαμπεν οὐρανὸς τ' ἄστρον γεμάτος
κι' ὁ ἀνεμος ἐφύσα ὁ δροσάτος,
δντε στὸ σπήλιο σώσαμεν αἰφνίδια
μὲ γέλια, μὲ χαρές, μὲ τὰ παιγνίδια.

Κώστας Βάρναλης

ΟΡΕΣΤΗΣ

Σέλινα τὰ μαλλιά σου μυρωμένα,
λύσε τα νὰ φανεῖς, ὡς εἶσαι, ὠραῖος
καὶ διώξε ἀπὸ τὸ νού σου πιά τὸ χρέος
τοῦ μεγάλου χρησμοῦ, μιὰ καὶ κανένα

τρόπο δὲν ἔχεις ἄλλογε! Καὶ μ' ἓνα
χαμόγελον ἰδὲς πὼς σ' ἔφερ' ἔως
στοῦ Ἄργου τὴν πύλην ὁ δρόμος σου
ὁ μοιραῖος
τὸ σπλάγχνον ν' ἀφανίσεις· ποῦ σ' ἐγέν-
να.

Κανεῖς δὲ σὲ θυμᾶτ' ἐδῶ. Κ' ἐσὺ ὁμοια
τὸν ἑαφτό σου ξέχανέ τον κι ἄμε
στῆς χρυσῆς πολιτείας τὰ σταβροδρό-
μα

καὶ τὸ ἔργον σου σὰ νὰ ταν ἄλλος κάμε.
Ἔτσι κι ἄλλιως θὰ παίρνει σε ἀπὸ πί-
σου
γιὰ τὸ αἶμα τῆς μητρὸς σου γιὰ ἡ
ντροπή σου.

Διονύσιος Σολωμός

62

Στὸ ἀκρογιαλὴ ἀναπάουσαν ὁ γέρος
στὰ παλαιὰ τὰ ρούχα του σχισμένα
ἐκινούσε τὸ φῆσημα τοῦ ἀέρος
τὰ ἀρειὰ τὰ μαλιά του ὄλ' ἀσπρησμένα

Ἀπ' αὐτὰ ποῦ σοῦ ἐχύσαν ἀπάνου
ἓνα πέρινω θανάτου λουλούδη
καὶ πικρὰ τὸ στερνὸ σου τραγοῦδη
γλυκὲ υἱὲ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἀρχινῶ.

Ἐ"χει ἀπείρακτο χρῶμα τὸ φύλο
ὅπως ἦτανε ζῶντας τὸ χύλο
ποῦ τῆς νεότητος γλυκὰ τὸ λουλούδη
ἐγελοῦσε δροσάτο λαμπρὸ

τῶρα ἐσβύσθη καὶ ἀργὰ τὸ τραγοῦδη
τὸ 'στερνὸ σου μὲ κάνει νὰ πῶ.

Τοῦ Μαγιοῦ ροδοφαίνεται ἡ 'μέρα
ποῦ ὠραιότερη ἡ φύση ξυπνάει
καὶ τὴν κάνουν λαμπρὰ καὶ γελαεῖ
πρασινάδαις, ἀκτιναίς, νερά.

64

Ἴδοῦ ποῦ λαμπυρὰ σουρποενδυμένο
'σταῖς ἐρμιαῖς τοῦ Οὐρανοῦ βγένει τὸ
βράδην
καὶ μακρήτατο σέρνει ὀκνὸ σκοτάδην
μαβριλιασμένο -

Παντοῦ σιωπὴ μὲν τὴν φλογέρα πνέει
βοσκοῦλα καθαρὴ καὶ τὸ καυμένο
'στὰ μοναχὰ τὰ δάση ἀρνή χαμένο
τρέχει καὶ κλείει

Οἱ τοὺς μαζωμένοι ἔκαγαν νέφη
τριγύρου γύρου εἰς τὸ μαρὸ τὸ ξύλο·
ἄλλοι ἐσφάξαν τὴν μάννα ἄλλοι τὸ ἀ-
δέλφην

ἄλλοι τὸ φίλο.

Καθένας τοὺς γιὰ ἴδῃμα ὕλερο ἐφόρει
μακρὸ καὶ ξεσχισμένο ἓνα σευδόνι
ποῦ ἐκιμάτιζε δλόασπρο σὰν τὸ χιόνι
ποῦναί 'στὰ ὄρη

Λὲν τὸ τραγοῦδη τρομερὰ τοῦ Οἰλέ-
θρου